

er. Lovens Bestemmelser er paa flere Punkter præget af de ekstraordinære Tider, vi levede under, da Loven blev til, og derfor er Rettelser her og der i og for sig naturlige. Men jeg mener, at den Hovedlinie, der er lagt for hele denne Lovgivning ved Loven af 22. December 1921, bør ligge fast. Om end der nu er Anledning til Utilfredshed med de Regler, hvorefter Arbejdsgivernes Bidrag til Fonden opkræves, forekommer det mig dog, at denne Utilfredshed ingenlunde i alle Tilfælde kan siges at hvile paa Realiteter. Det er jo klart, at man ved Etablering af en saadan Administration, ved Opstillingen af saadanne Regler her og der kan gribe fejl, og disse Spørgsmaal vil derfor ogsaa indenfor Nævnet og derefter indenfor Ministeriet blive Genstand for Overvejelse. Men naar det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt mener, at man ved Fritagelse for Bidragspligt for Personer, som er antaget til Arbejde paa Helaarskontrakt, skulde kunne se bort fra Ordet „Tyende“, som staar i Parentes, tror jeg rigtignok, at det ærede Medlem stiller Krav, som ikke er opfyldelige, naar man skal holde sig indenfor Lovens Rammer.

En hel Række Talere har omtalt Aldersrenteloven. Det var i det væsentlige Gentagelser af Udtalelser, som faldt i Fjor. De Bemærkninger om Lovens Virkninger nu og om de sandsynlige Virkninger i den kommende Tid, som den højtærede Finansminister fremsatte, kan jeg ganske tiltræde. Den Afgang i Udgifterne paa nærværende Tid, som Afviklingen af de midlertidige Bestemmelser foranlediger, vil sikkert i nogen Grad opvejes gennem Tilgangen til Kredsen af Aldersrentenydere, og om vi da ad Aare bør gaa til Ændringer i denne Lov, maa Erfaringen lære os. Det har jeg allerede tidligere udtalt i dette høje Ting, men jeg vil føje til, at større Ydelser end dem, den nuværende Lov lægger paa Stat og Kommuner, mener jeg disse ikke for Tiden vil være i Stand til at bære. Man sammenligner stadig de Ydelser, som præsteres i Henhold til Aldersrenteloven, med Alderdomsunderstøttelserne, da Prisniveauet var paa det højeste. Foretog man Sammenligningen med Ydelserne efter Alderdomsunderstøttelsesloven, da Prisniveauet var paa den Højde, det nu er, vilde man i Almindelighed komme til et andet Resultat.

Der er fra forskellige Sider, bl. a. det ærede Medlem Hr. Rode og det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, nævnt, at man kunde ændre ved Taksterne til Gunst for dem, der intet ejer, og paa Bekostning af

dem, der selv er i Stand til at bidrage til deres Underhold, men som dog er Aldersrentenydere. Jeg tror aldeles ikke, dette lader sig gøre, idet de, der overhovedet intet selv kan bidrage, ikke ved ændrede Regler kan stilles gunstigere end de, der har været i Stand til at opspare noget, om end utilstrækkeligt, til deres Underhold i Alderdommen, og det vilde blive Tilfældet, hvis man foretog Ændringer som dem, der er antydnet af de Herrer. Alt i alt mener jeg altsaa, at vi maa tilvejebringe et Erfaringsmateriale, før vi kan gaa til Ændringer, og uden Ændring til det bedre i de økonomiske Forhold kan Stat og Kommuner ikke spændes yderligere for. Vi bør give, og vi ønsker alle at give de gamle de bedst mulige Kaar, som Hensynet til Landets økonomiske Velfærd og til Skatteydernes Forhold i det hele taget muliggør.

Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen fremsatte en hel Række af Bemærkninger. Disse indeholdt intet væsentligt nyt, men jeg skal dog fremsætte nogle Udtalelser i Tilknytning til forskellige af de af det ærede Medlem fremdragne Spørgsmaal. Det ærede Medlem mente for det første, at Loven bød paa alt for lidt, idet den højtærede Statsminister i en Programtale havde omtalt, at man regnede med en øget Udgift paa 9 Mill. Kr. for Statens Vedkommende og altsaa et tilsvarende Beløb for Kommunernes Vedkommende ved Overgangen fra Alderdomsunderstøttelse til Aldersrente, og det Løfte er ikke blevet holdt, sagde det ærede Medlem. Der bør det ærede Medlem erindre, at dette Tal jo har Tilknytning til de 24 Mill. Kr., som var opført paa Finanslovsforslaget 1923—24, og hvis det ærede Medlem erindrer dette, vil han ogsaa være klar over, at det Tal, som den højtærede Finansminister angav, nogenlunde har holdt Stik. Men man maa jo heller ikke glemme, at den paagældende Udgiftspost paa Finansloven for 1924—25 paa 37½ Mill. Kr. til Aldersrenteloven er baseret paa Erfaringer fra blot et Kvartal. Jeg vil ikke anse det for usandsynligt, at de følgende Kvartaler vil vise nogen Tilgang af Personer, som vil melde sig og ønske Aldersrente og have Ret til at faa den, men som ikke har faaet meldt sig i det første Kvartal, ligesom det ogsaa er meget sandsynligt, at Kørselsudgifter, Lægeudgifter o. s. v. og Udgifter til Sygehjælp i særlige Tilfælde, som der er aabnet Plads for at afholde, vil bevirke en Stigning af Beløbet. Blot har jeg ikke haft nogen Basis for at opføre dette paa Finanslovsforslaget,